

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobkyně: J. F.
bytem X
zastoupená JUDr. Zdeňkem Machem, advokátem
sídlem Podbabská 273/6, Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno

za účasti: 1. Ing. J. Ch.
2. Ing. E. Ch.
oba bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č. j. JMK 178965/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 11. 12. 2023, č. j. JMK 178965/2023, a rozhodnutí Obecního úřadu Střelice, stavebního úřadu, ze dne 9. 12. 2022, č. j. STRE-6389/2022-SU, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Zdeňka Macha, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Obecní úřad Střelice, stavební úřad, rozhodnutím ze dne 9. 12. 2022, č. j. STRE-6389/2022-SU, dodatečně povolil záměr „*zahradní stavba – zastřešený venkovní krb s udírnou*“ na pozemku parc. č. X v k. ú. X k žádosti osob zúčastněných na řízení podané dne 10. 10. 2016. Dodatečné povolení se týká stavby samostatně stojící udírny s topeništěm založené na základové betonové desce s celkovou zastavěnou plochou včetně střech a zpevněných ploch 7,34 m², jejímž účelem je občasná příprava jídel na ohništi grilováním (za použití suchého dřeva a dřevěného uhlí) a uzení potravin teplým nebo horkým kouřem (za použití suchého dřeva).
2. K odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí tak, že doplnil údaje o rozměru stavby a o umístění stavby od hranice s pozemkem p. č. XA a p. č. XB, k. ú. X; ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a odvolání zamítl.

II. Žaloba

3. Žalobkyně, jež vlastní sousední pozemek p. č. XB a sousední rodinný dům, namítá, že správní orgány nevzaly při dodatečném povolení v potaz účel a charakter právní normy. V případě dodatečného stavebního povolení je třeba nahlížet na naplnění podmínek stanovených stavebními předpisy přísněji, neboť stavebník bez ohledu na právní úpravu uspokojil svůj zájem bez ohledu na zájem státu regulovat výstavbu v zájmu ostatních.
4. Poukazuje na vzájemné odstupy staveb upravené v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Podle žalobkyně je odst. 5 a odst. 6 tohoto ustanovení ve vztahu obecného ke zvláštnímu. Pod ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nelze zahrnout jakoukoli stavbu. Předmětná stavba je umístěna v těsné blízkosti rodinného domu žalobkyně, přitom pozemek stavebníků je dostatečně rozlehlý a umožňuje stavbu zahradního krbu umístit jinde, aniž by bylo nutno obtěžovat sousedy kouřem a zápachem. Žalobkyně proto nesouhlasí s posouzením stavebního úřadu, že dodatečně povolená stavba odpovídá charakteru zástavby. Není jí známa žádná analogická situace.
5. Předmětná stavba není pro fungování a využití rodinného domu stavebníků nezbytná ani podstatná. Stavebníci se snaží o maximální omezení negativního dopadu používání krbu s udírnou na vlastní rodinný dům a zahradu tím, že jej přenesou na sousedy.
6. Navrhla proto, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém stanovisku setrvala i v replice k vyjádření žalovaného. V ní poukázala na odlišnosti dodatečného povolení nástavby jejího rodinného domu a dodatečného povolení nyní řešeného krbu s udírnou.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

7. Žalovaný ve vyjádření zdůraznil, že podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. je rozhodná souvislost stavby s užíváním rodinného domu a charakter stávající zástavby v lokalitě.
8. Stavebním úřadem byly v uvedené lokalitě povoleny stavby nacházející se ve vzdálenosti menší než dva metry od společných hranic pozemků. Tím je podle žalovaného dán charakter zástavby uvedené lokality, proto i další stavby související s užíváním rodinného domu mohou být ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. umístěny až na hranici pozemku. Stavební úřad tak postupoval v souladu se zásadou legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Pro posouzení odstupových vzdáleností staveb je rozhodná povaha daného objektu jako stavby ve smyslu stavebního práva. Vzhledem k tomu, že stavba zahradního krbu souvisí s bydlením, nepřísluší stavebnímu úřadu hodnotit, zda je tato stavba pro užívání domu nezbytná či podstatná.
9. Žalovaný dále uvedl, že stávající komín byl opatřen komínovým nástavcem, který je ukončený komínovou stříškou 6,80 m nad okolním terénem. Nástavec končí nad úrovní atiky střechy sousedního rodinného domu, přičemž odvod spalin je rozšířen do volného ovzduší, aby nedocházelo k hromadění spalin. Projektant prokázal, že výška komína je dostatečná s ohledem na normu ČSN 73 4201, neboť komín je vyšší než sousední rodinný dům žalobkyně.
10. Námitky žalobkyně byly v řízení řádně vypořádány, přičemž k dodatečnému stavebnímu povolení nebyl vyžadován její souhlas. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
11. Osoby zúčastněné na řízení (žadatelé o dodatečné stavební povolení) se k věci nevyjádřily.

IV. Posouzení věci soudem

12. Žaloba je důvodná.
13. Stěžejní otázkou nyní posuzované věci je, zda umístění stavby zahradního grilu s udírnou vyhovuje obecným požadavkům na výstavbu stanovených vyhláškou č. 501/2006 Sb., konkrétně požadavku na dodržení minimální odstupové vzdálenosti stavby od rodinného domu žalobkyně.
14. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. *vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.* Odst. 5 tohoto ustanovení uvádí, že *vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m.* Odst. 6 dále doplňuje, že *s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.*
15. Umístění stavby na hranici pozemků či ve vzdálenosti menší než 2 metry od hranice pozemku představuje výjimku z obecného pravidla obsaženého v § 25 odst. 5 vyhlášky č. Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

501/2006 Sb. Je proto možné jen v případě udělení výjimky dle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (která však v řízení o dodatečném povolení stavby nepřichází v úvahu) nebo při splnění podmínek § 25 odst. 6 vyhlášky. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 4 As 34/2020-23, vysvětlil, že požadavek na dodržení dvoumetrové vzdálenosti od hranice pozemku „není samoúčelný, neboť má chránit oprávněné zájmy vlastníků sousedních pozemků, ať již z hlediska práva na soukromí, pohodu bydlení či např. možnosti údržby pozemku a staveb v blízkosti hranice bez nutnosti vstupovat na cizí pozemek. Výjimky z této zásady by proto neměly být vykládány extenzivně, vždy by měly sledovat nějaký legitimní cíl, měly by být přiznávány pouze v rozsahu nezbytném k dosažení tohoto legitimního cíle a neměly by nepřiměřeným způsobem poškozovat oprávněné zájmy sousedů.“

16. Ze správního spisu plyne, že stavba zahradního krbu s udírnou se nachází ve vzdálenosti 10 cm od hranice s pozemkem žalobkyně p. č. XB. Minimální odstupová vzdálenost 2 metry od společných hranic pozemků podle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. tedy nebyla dodržena. Otázkou je, zda bylo možné aplikovat § 25 odst. 6 vyhlášky.
17. Stavební úřad měl za to, že podmínky § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. byly splněny. Konstatoval: „Zahradní stavba je umístěna na pozemku se stávajícím rodinným domem. Pozemek s rodinným domem je součástí lokality, kterou tvoří ulice Slunná, ul. Jarní a ul. Letní a na ni jihovýchodně navazuje ul. Sadová. Jedná se o území, které tvoří samostatně stojící stavby rodinných domů nebo dvojdomků, které jsou obklopeny zahradami. Na zahradách se komé rodinných domů nachází zahradní stavby jako venkovní bazény, zahradní nářadové stavby, venkovní terasy, přístřešky pro posezení, pergoly, altány a jiné. Pro dotčenou lokalitu není výjimečné umisťovat zahradní stavby ve vzdálenosti menší jak 2,00 m od hranice pozemku nebo u hranice pozemku. Předmětná zahradní stavba nemá v konstrukcích na hranici pozemku žádné otvory, sedlová střecha má střešní roviny se sklonem do vlastního pozemku“ (str. 6 prvostupňového rozhodnutí). Na str. 7 dodatečného povolení odkázal stavební úřad na předchozí zrušující rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 3. 12. 2019, č. j. JMK 172779/2019, v němž nadřízený orgán potvrdil závěr stavebního úřadu o naplnění podmínek § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. K charakteru území doplnil, že „[d]otčený pozemek se nachází v lokalitě, kde na pozemcích rodinných domů není neobvyklé umisťovat zahradní stavby související s bydlením v blízkosti nebo až na hranici pozemků“ (str. 9). K námitkám žalobkyně vzneseným při ústním jednání dne 22. 10. 2021, že zahradní domky nemohou být precedenty pro stavbu krbu, stavební úřad uvedl, že „[d]otčenou lokalitu tvoří stavby samostatně stojících rodinných domů a dvojdomků se zahradami z části zastavěnými zahradními stavbami, jako jsou bazény, nářadové a skladové domky, zahradní krby, pergoly a přístřešky pro posezení. Každá i doplňková stavba má vliv na zástavbu a její okolí. Proto každá stavba musí být individuálně a důkladně posouzena dle stavebního zákona a prováděcích právních předpisů. Nelze jednoduše stanovit, že stavba s krbem a udírnou provedená z nehořlavých materiálů má vyšší potenciál negativního vlivu na sousední pozemky a stavby, než zahradní dřevěný domek, sloužící k celoročnímu skladování zahradní techniky, jako jsou motorové sekačky, motorové pily a jiné, ke skladování zahradních potřeb nebo zahradnických prostředků“ (str. 15-16).
18. Žalovaný závěry stavebního úřadu potvrdil. Poznamenal, že již v rozhodnutí z 3. 12. 2019 k charakteru zástavby uvedl, že pro dotčenou lokalitu „není výjimečné umisťovat stavby ve vzdálenosti menší jak 2,00 m od hranice pozemku. (...) KrÚ je z úřední činnosti známo, že

v uvedené lokalitě byly povoleny stavby ve vzdálenosti menší jak 2,00 m od hranice pozemku“; přičemž vyjmenoval tři případy, kdy byla taková stavební povolení vydána (jednou v roce 1997 a dvakrát v roce 2000; viz str. 11 napadeného rozhodnutí). Uzavřel, že „v uvedené lokalitě byly povoleny stavebním úřadem stavby od společných hranic pozemků ve vzdálenosti menší než 2 metry či přímo na hranici pozemku. Tímto je dán charakter zástavby uvedené lokality, a tak i další stavby související s užíváním rodinného domu mohou být ve smyslu § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb. umístěny až na hranici pozemku.“ (str. 13).

19. Žalobkyně namítala, že žalovaný nedostatečně popsal charakter stávající zástavby, proto je podle ní nepřezkoumatelný závěr o naplnění podmínek pro umístění stavby podle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že odůvodnění správních orgánů ohledně charakteru stávající zástavby (viz body 17-18 výše) by mohlo být podrobnější a preciznější. Je však přesvědčen, že závěry žalovaného (resp. stavebního úřadu) z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí. Z odůvodnění dodatečného stavebního povolení i napadeného rozhodnutí je totiž patrné, z jakých důvodů správní orgány dospěly k závěru, že jsou naplněny podmínky § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stavební úřad i žalovaný vycházeli z toho, že se v okolí dodatečně povolované stavby nacházejí osamoceně stojící rodinné domy, v jejichž zahradách (a často i při hranici se sousedními pozemky) jsou umístěny zahradní stavby související s užíváním rodinných domů. Tím byl podle správních orgánů dán charakter zástavby umožňující umístění posuzované stavby při hranici sousedního pozemku. Žalobkyně nezpochybňuje, že by se v dané lokalitě nacházely zahradní stavby při hranicích sousedních pozemků. Namítá však, že je třeba rozlišovat charakter těchto staveb, neboť krb s udírnou může přinášet více negativních imisí než např. zahradní domek pro skladování zahradnického nářadí. Nesouhlas žalobkyně s hodnocením charakteru zástavby žalovaným svědčí o polemice s názory žalovaného o možnosti aplikace § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a je otázkou správnosti věcného posouzení správních orgánů, že byly dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.
20. Co se týče námítky nezákonnosti při interpretaci § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., je třeba konstatovat, že pro aplikaci daného ustanovení je určující jednak souvislost stavby se stávajícím rodinným domem, jednak charakter stávající zástavby. Soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že stavba zahradního krbu s udírnou souvisí s užíváním rodinného domu. Jak správně podotkl žalovaný, nezbytnost této stavby není z pohledu jejího možného podřazení pod hypotézu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. určující. Ostatně žalobkyně v žalobě „doplňkový“ charakter stavby zmiňuje spíše v tom smyslu, že by neměl vést k nutnosti aktivace výjimky dle § 25 odst. 6 vyhlášky v řízení o dodatečném povolení stavby.
21. Stěžejní otázkou tedy je, zda v daném případě charakter okolní zástavby umožňuje umístit krb s udírnou při hranici sousedního pozemku. Neurčitý pojem „charakter zástavby“ vykládá judikatura tak, že může zahrnovat např. objem, hmotové řešení, tvar, počet podlaží a typ zastřešení staveb (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2017, č. j. 4 As 92/2017-37). Typicky dochází k využití § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (a k uplatnění výjimky z dvoumetrového odstupu od společné hranice pozemků) při výstavbě řadových rodinných domů v městské aglomeraci na pozemcích neumožňujících dodržení minimálních odstupových vzdáleností. V případě řadové zástavby legitimní cíl nepochybně existuje a spočívá zejména v možnosti efektivního využití menšího pozemku k realizaci plnohodnotného bydlení za přijatelnou cenu. Jsou-li propojeny domy se stěnami stejných

rozměrů, vyvažuje toto řešení spravedlivým způsobem zájmy vlastníků sousedních pozemků, jelikož každému z nich umožňuje využít dvoumetrový prostor v okolí hranice výměnou za to, že využití stejného prostoru umožní svému sousedovi. Za takové situace lze proto zpravidla předpokládat, že uplatnění výjimky z dvoumetrových odstupů těchto navazujících částí je s ohledem na charakter zástavby založeno přímo vyhláškou bez nutnosti vedení samostatného řízení o umožnění výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Judikatura nicméně dovodila, že pro postup podle § 25 odst. 6 vyhlášky nepostačuje, že okolní zástavba je řadová. Řadovost zástavby je totiž pouze jednou ze složek jejího charakteru, přičemž při posuzování souladu umísťované stavby s charakterem okolní zástavby je nutné zohlednit i ostatní složky, jež tento charakter utvářejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 4 As 34/2020-23).

22. V nynějším případě není předmětem dodatečného povolení stavby rodinný dům v řadové zástavbě, nýbrž venkovní krb s udírnou vzdálený 10 cm od hranice sousedního pozemku. Jak žalobkyně správně poznamenala, ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. má charakter výjimky z jinak definovaných odstupových vzdáleností, proto je toto ustanovení třeba aplikovat restriktivně (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 4. 2024, č. j. 65 A 23/2022-69). Podle soudu žalovaný při výkladu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pochybil. Za prvé, aby bylo možné aplikovat výjimku z obecně platného pravidla o dvoumetrových odstupových vzdálenostech staveb dle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., musel by charakter zástavby a charakter povolované stavby vážně znemožňovat aplikaci obecných pravidel pro vzájemné odstupy staveb. Strohé konstatování žalovaného o charakteru zástavby v lokalitě nezohledňující povahu zahradních staveb povolených u hranic pozemku, resp. způsob jejich povolení (řádné, dodatečné apod.), jakož ani charakter povolované stavby (její potřebnost či naopak doplňkový charakter) pro aplikaci výjimečného pravidla nepostačuje. Za druhé, v řízení o dodatečném povolení stavby není bez významu, že pozemek osob zúčastněných na řízení je dostatečně velký na to, aby stavba mohla být umístěna v souladu s právními předpisy. Institutu dodatečného povolení stavby nelze zneužívat k nátlaku na stavební úřad či na sousedy s cílem domoci se výjimky z požadavků na výstavbu (tj. i postupu podle § 25 odst. 6 vyhlášky), případně jej považovat za nástroj sloužící k překlenutí porušení podmínek výstavby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2020, č. j. 4 As 1/2020-33). Za třetí, závěry správních orgánů pomíjí účel obecných technických požadavků na výstavbu, jímž je zajištění kvalitního životního prostředí v okolí rodinných domů a vzhledově i jiné nenarušování a nezatěžování klidového (rekreačního) prostředí rodinných domů. Sem spadá i zajištění nezhoršování životního prostředí nevhodnými a rušícími stavbami a ochrana proti vzhledovému a estetickému narušení prostředí rodinných domů množstvím nevhodných menších staveb, či nadměrnému využívání, až zneužívání pozemků při rodinných domech přehnanou a nevhodnou doplňkovou zástavbou (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 6 As 5/2009-102, vztahující se k tehdy platnému § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., jehož obecná východiska jsou podle soudu použitelná i ve vztahu k § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb.).
23. Těmito kritériím hodnocení správních orgánů o charakteru zástavby v posuzovaném případě nevyhovuje. Správní orgány při aplikaci § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nezohlednily výjimečnost postupu podle daného ustanovení, tedy možnost jeho použití zejména v případech, kdy s ohledem na charakter pozemku a posuzované stavby nelze dosáhnout Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

legitimního cíle jinak než umístěním stavby do vzdálenosti menší než 2 metry od hranice sousedního pozemku. Pozemek žadatelů o dodatečné stavební povolení přitom umožňuje i řešení vyhovující obecnému pravidlu vyplývajícimu z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Odkaz na jiné zahradní stavby v lokalitě také není případný, jelikož nebyla prokázána srovnatelnost těchto staveb se stavbou zahradního krbu s udírnou (jak co do velikosti, tak co do případných negativních imisí), způsob jejich povolení (řádné, dodatečné atd.) ani převažující způsob umísťování tohoto typu staveb v dané lokalitě. Závěr žalovaného o naplnění obecných technických požadavků na výstavbu tak za zjištěného skutkového stavu neobstojí. Námitka nesprávného právního posouzení podmínek § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. tak je důvodná.

24. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že nepřehlédl, že žalovaným zmiňovaná stavební povolení, která mají dokládat běžnost umísťování zahradních staveb při hranici pozemků v dané lokalitě, nejsou součástí předloženého správního spisu. Platí přitom, že podle § 17 odst. 1 správního řádu, je součástí správního spisu vše, co se vztahuje k projednávané věci. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval stavebními povoleními, která zná z úřední činnosti, měl tato rozhodnutí učinit součástí správního spisu a umožnit žalobkyni, aby se s nimi před vydáním rozhodnutí mohla seznámit. Vzhledem k tomu, že závěr žalovaného o naplnění podmínek § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. neobstojí, neboť je založen na chybných východiscích (viz bod 23 výše), nemohla mít předmětná vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

25. Soud tak shledal žalobu důvodnou pro nesprávné právní posouzení podmínek § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., kterého se dopustil žalovaný i stavební úřad, proto výrokem I. zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu (§ 78 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s.), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány v dalším řízení opětovně posoudí naplnění obecných technických požadavků na výstavbu podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž zohlední zejména charakter dodatečně povolované stavby, charakter území, velikost pozemku, na němž je stavba umístěna, jakož i její „volnočasový“ charakter; budou přitom vázány výše vyslovenými závěry soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení žalobkyně se skládají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč za žalobu a z odměny a náhrady hotových výdajů jejího zástupce. Soud přiznal zástupci žalobkyně odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31. 12. 2024 (příprava a převzetí věci, žaloba a replika), tedy 3 × 3100 Kč a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 3 × 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem DPH, byly náklady za právní zastoupení navýšeny o částku odpovídající této dani. Celkem tedy zástupci žalobkyně náleží náhrada nákladů řízení 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

27. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, ty nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobám na řízení zúčastněným přiznat právo na náhradu jiných nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 15. září 2025

David Raus v.r.
předseda senátu

